

РЕШЕНИЕ

№ 75

гр. София, 06.01.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 66 състав,
в публично заседание на 07.12.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елка Атанасова

при участието на секретаря Кристина Григорова, като разгледа дело номер **9234** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 268 и следващите от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс /ДОПК/, във връзка с чл. 145 и следващите от АПК.

Образувано е по жалба на [фирма], ЕИК:[ЕИК] със седалище [населено място], срещу Решение № ПИ - 259 от 24.08.2021 г. на директора на ТД на НАП –С., в частта, с която е оставена без уважение жалбата на дружеството и се потвърждава разпореждане изх.№ С-210022-137-0005397/29.07.2021, издадено от А. И. - публичен изпълнител в Дирекция "Събиране" на ТД на НАП-С., като е прието, че не са погасени по давност и е отказано погасяване по давност на задълженията на дружеството по ЗКПО по декларация вх.№ 220021101444465/31.03.2011г.

В жалбата се твърди, че оспореното решение е незаконосъобразно и се иска отмяната му. Моли за присъждане на направените по делото разноски.

В проведеното открито съдебно заседание жалбоподателят, редовно призован, не се явява и представлява. В писмена молба, постъпила по делото на 02.12.2021г. поддържа жалбата си, не формулира доказателствени искания, като развива доводи за изтекла давност на задълженията по ЗКПО за 2010г. по декларацията от 31.03.2011г.

Ответникът по касационната жалба - Директорът на ТД на НАП С., представляван от юрисконсулт К., оспорва жалбата като неоснователна и моли същата да бъде оставена без уважение. Представя подробни писмени бележки в подкрепа на становището си. Поддържа, че давността за задълженията по ЗКПО за 2010г. не е изтекла, тъй като в 5-годишния срок са предприети действия и същата е прекъсната. Претендира

присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд София - град, III-то отделение, 66 състав, след като взе предвид наведените в жалбата доводи и изразеното становище на процесуалния представител на ответника по оспорването и се запозна с приетите по делото писмени доказателства, намира за установено от фактическа страна, следното:

Жалбоподателят [фирма] подал ГДД по чл.92 ал.1 от ЗКПО за 2010 г. с вх.№ 2219И0008569/25.03.2011г., с която декларирал данъчни задължения по ЗКПО в размер на 96 221,73лв. С постановление за налагане на обезпечителни мерки № 53-00-518/15.06.2011 г. (л.44-46)публичен изпълнител при ТД на НАП С., като взел предвид, че ще се затрудни събирането на определеното и изискуемо публично вземане в посочения размер (като прибавил и лихвите за два месеца и половина в размер на 2072,91лв.) наложил обезпечителни мерки: запор върху налични и постъпващи суми по банковите сметки във всички регистрирани в страната търговски банки. Изпратени били запорни съобщения, като банките отговорили за налични предходни запори или липсващи авоари в сметките. Впоследствие за други задължения на дружеството, установени с ревизионен акт №[ЕИК]/03.01.2012 г. и № 21411111779/05.01.2012 г. в размер на 4 145 591,20 лв., с ново постановление № 53-00-1127/18.06.2012 г. били наложени нови обезпечителни мерки - запор върху вземанията на дружеството по банковите сметки във всички регистрирани в страната търговски банки. Със съобщение за доброволно изпълнение № 024111/2015/000001/04.09.2015 г. оспорващият бил уведомен за задълженията си по ЗДДС, съгласно издадените му ревизионни актове. Едва на 05.10.2016 г. с разпореждане за присъединяване № С-160022-105-0086400 по изпълнителното дело № 221500241111/2015 г. било присъединено задължението по декларацията № 2219И0008569/25.03.2011г. Следващото действие по изпълнението било налагането на запор по изпълнителното дело от 30.10.2018 г. (л.83-84). С молба от 27.07.2021г [фирма] поискало от публичния изпълнител да издаде разпореждане, с което да погаси по изтекла абсолютна 10-годишна давност задълженията по ЗДДС, установени с РА № 21107727/03.01.2012г. за данъчни периоди от м.12.2009 г. до м. 11.2010 г., задълженията за 2009 г. за всички видове данъци и осигуровки по подадени декларации, а също така да погаси чрез изтичане на 5-годишна давност, задълженията по декларацията по ЗКПО за 2010 г. по подадената през 2011 г. декларация и задълженията по ДДС за м. 12.2010 г. и задълженията за осигуровки по подадени декларации през 2010г. и 2011г.

С разпореждане № С210022-137-0005397/29.07.2021г публичен изпълнител при ТД на НАП уважил частично молбата на дружеството, като погасил по давност задълженията по ЗДДС, установени с РА № 21107727/03.01.2012 г. за данъчни периоди от м.12.2009 г. до м. 11.2010 г., задълженията за 2009 г. за всички видове данъци и осигуровки по подадени декларации. За останалите задължения приел, че е налице обезпечителна мярка - с ПНОМ № С180022-022-0079639/30.10.2018 г., поради което е налице спиране на давността, съгласно чл.172 ал.1 т.5 от ДОПК, поради което и отказал погасяването им по давност. Няма данни за връчването на разпореждането на оспорващия, като с жалба вх.№ 53-06-6441/12.08.2021 г. същият го оспорил пред Директора на ТД на НАП-С..

С решение № ПИ-259/24.08.2021 г. директорът на ТД на НАП С. уважил частично жалбата на [фирма] против оспореното разпореждане, като приел за погасени по давност от 5 години задълженията по декларации за м. 02.2011г., м.11.2010г.,

м.12.2010 г. и м.01.2011г., като приел, че спрямо тях давността е изтекла на 31.12.2016 г., тъй като е следвало да се платят през 2011г. За задължението по ЗКПО по подадената декларация № 2219И0008569/25.03.2011г., приел, че давността по тях е започнала да тече на 01.01.2012 г., а преди това е била спряна с ПНОМ № 53-00-518/15.06.2011 г., поради което и не е изтекла нито кратката, нито абсолютната давност по ДОПК за отписване на задължението, поради което и в тази част отхвърлил жалбата.

Решението е връчено на жалбоподателя на 03.09.2021г., а жалбата против него пред съда е депозирана на 31.08.2021 г. чрез пощенски оператор.

Административен съд София - град, Исслед като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата:

Съдът е сезиран от надлежна страна, срещу акт, с който се засягат негови законни права и интереси и следователно е подлежащ на оспорване. Във връзка с изложеното, съдът счита, че жалбата е процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледана.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Решението на Директора на ТД на НАП С. е издадено в рамките на законоустановената компетентност на органа по място, по материя и по степен. Съгласно чл. 26б, ал. 1 от ДОПК, директорът на ТД на НАП С., като компетентна териториална дирекция, в съответствие с правомощията си, се е произнесъл с решение по оспореното Разпореждане на публичния изпълнител.

Настоящият състав на съда намира, че оспореното Решение No ПИ - 259/24.08.2021г. е издадено в законоустановената писмена форма, съдържа изискуемите реквизити и е мотивирано. Няма спор по фактите между страните: Жалбоподателят [фирма] подал ГДД по чл.92 ал.1 от ЗКПО за 2010г. с вх.№ 2219И0008569/ 25.03.2011г., с която декларирал данъчни задължения по ЗКПО в размер на 96 221,73лв. С постановление № 53-00-518/15.06.2011г публичен изпълнител при ТД на НАП С., като взел предвид, че ще се затрудни събирането на определеното и изискуемо публично вземане в посочения размер (като прибавил и лихвите за два месеца и половина в размер на 2072,91лв.), наложил обезпечителни мерки заповор върху налични и постъпващи суми по банковите сметки във всички регистрирани в страната търговски банки. Изпратени били заповорни съобщения, като банките отговорили за налични предходни заповори или липсващи авоари в сметките.В последствие за други задължения на дружеството, установени с ревизионен акт №[ЕИК]/03.01.2012г. и № 2141111779/05.01.2012г. в размер на 4 145 591,20 лв. С ново постановление № 53-00-1127/18.06.2012 г. били наложени нови обезпечителни мерки - заповор върху вземанията на дружеството по банкови сметки във всички регистрирани в страната търговски банки. Със съобщение за доброволно изпълнение № 024111/2015/000001/04.09.2015 г. оспорващият бил уведомен за задълженията си по ЗДДС, съгласно издадените му ревизионни актове. На 05.10.2016 г. с разпореждане за присъединяване №С-160022-105-0086400 по изпълнителното дело № 221500241111/2015 г. било присъединено задължението по декларацията № 2219И0008569/25.03.2011 г. Следващото действие по изпълнението било налагането на заповор по изпълнителното дело от 30.10.2018г. (л.83-84).

По същество, подадената от жалбоподателя декларация по ЗКПО на 25.03.2011г., представлява изпълнително основание, съгласно чл.209 ал.2 т.2 от ДОПК и същата директно служи за предприемането на принудително изпълнение. Към датата на

нейното подаване дължимият корпоративен данък не е бил изискуем, а е станал такъв, считано от 01.04.2011г., когато е изтекъл срока за плащането му. Ето защо и публичният изпълнител, в постановлението си за налагане на обезпечителни мерки от 15.06.2011 г. е коментирал, че вземането е установено и изискуемо, поради което и извършеното от него действие не е обезпечение по реда на чл.172 ал. 1 т.5 от ДОПК, а изпълнително действие за налагане на запор по реда на чл.200 вр. чл.195 ал.1-3 от ДОПК. Това изпълнително действие не е прекъснало давността по събиране на вземането, която по принцип е започнала да тече, считано от 01.01.2012 г., съгласно правилото на чл.171 ал.1 от ДОПК. Обстоятелството, че задължението по тази декларация е присъединено по изпълнителното дело на 05.10.2016 г. с разпореждане за присъединяване не представлява изпълнително действие, което прекъсва давността по смисъла на ТР № 2/26.05.2015г на ВКС ОС ГТК по т.д.№ 2/2013г. Това следва и от доводите на горестоящия административен орган - Директора на ТД на НАП в решението му, с което е отписал по давност вземанията по декларации за данъчни периоди за м. 02.2011г., м.11.2010г., м.12.2010 г. и м.01.2011 г., като приел, че спрямо тях давността е изтекла на 31.12.2016г., тъй като е следвало да се платят през 2011г., независимо, че същите отново са били присъединени с посоченото по горе разпореждане от 05.10.2016г.

Спазвайки основният принцип в административния процес за третиране на сходните случаи по еднакъв начин- чл.6 от АПК, приложим в ДОПК по силата на § 2 от ДР, то не съществува никакво различие между изискуемостта на плащането на задълженията за осигуровки по обр.6 за 2011г. и тези за корпоративен данък, дължим до 31.03.2011г вкл. Независимо, че давностният срок за този тип данък започва да тече от 01.01.2012г., какъвто е случая и за задълженията по декларации, които са отписани от данъчния директор, то наложеното изпълнително действие запор на 15.06.2011г., макар да е наречено обезпечителна мярка, по същество е именно изпълнителна мярка, наложена преди да е започнала да тече давността, не е в състояние нито да я спре, нито да я прекъсне, тъй като тя е започнала да тече в следващ налагането на запора момент - от 01.01.2012г. Ето защо и непредприемането на изпълнителни действия до 31.12.2016 г. (първото действие по изпълнението е от 30.10.2018г.) следва да се санкционира с изтичането на кратката 5-годишна давност за отписването на тези задължения по декларацията по ЗКПО за 2010 г.

Поради това и Решение No ПИ -259/24.08.2021г. на Директора на ТД- на НАП С. е незаконосъобразно и следва да се отмени, а също така да се отмени и оспореното разпореждане на публичния изпълнител, като преписката се върне на същия, за постановяване на акт по същество по искането за отписване по давност, на основание чл.173 от ДОПК, като се вземат предвид указанията, дадени в настоящето решение.

При този изход на спора на жалбоподателя се дължат своевременно поисканите разноси за държавна такса в размер на 50 лв.

Водим от горното и на основание чл. 268, ал. 2 от ДОПК, във връзка с чл. 172, ал. 2, от АПК, Административен съд София - град, III –то отделение, 66 състав

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалбата на [фирма], ЕИК:[ЕИК] със седалище в [населено място], Решение № ПИ - 259 от 24.08.2021 г. на директора на ТД на НАП –С., в частта, с която се оставя в сила разпореждане изх. № С-210022-137-0005397/29.07.2021 г.,

издадено от А. И.- публичен изпълнител в Дирекция "Събиране" на ТД на НАП-С., както и ОТМЕНЯ разпореждане изх.№ С-210022-137-0005397/29.07.2021 г., в частта, с която е отказано погасяване по давност на задълженията на дружеството по ЗКПО, по декларация вх.№ 2219И0008569/25.03.2011 г.

ВРЪЩА преписката на административния орган- публичен изпълнител при ТД на НАП С. за издаване на нов акт, съобразно указанията, дадени в настоящето производство.

ОСЪЖДА ТД на НАП-С. да заплати на [фирма], ЕИК:[ЕИК] със седалище в [населено място], направените в производството разноски в размер на 50 лв.

Решението не подлежи на обжалване на основание чл. 268, ал. 2 от ДОПК.

СЪДИЯ: